

DISSABTE VI DE PASQUA
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
12 DE MAIG DE 2018
Ac 18, 23-28; Jo 16, 23-28

Estimats pelegrins de les Hospitalitats diocesanes de Lourdes de Catalunya; estimats germans i germanes tots que participeu en aquesta celebració eucarística:

Ens és un gran goig acollir el pelegrinatge de les Hospitalitats. Fa 75 anys que, a més d'anar al Santuari de Lourdes pugeu, també, a aquesta Casa més propera de la Mare de Déu. Maria us acull amb els braços oberts tant quan és prop del Gave com quan és en aquesta muntanya de Montserrat. Sempre és la Mare de Jesús que ens rep, que ens estima com a fills i filles.

Avui les Hospitalitats de les diòcesis amb seu a Catalunya us aplegueu a Montserrat. La pujada trenca la rutina de cada dia dels malalts, però sobretot els permet de visitar la Mare de Déu i de viure una experiència de comunió en la fe i en la pregària, que ens consola, que ens encoratja, que ens fa sentir germans els uns dels altres, que referma la nostra esperança. Voldríem que sentíssiu l'afecte de la comunitat de monjos; avui ens trobem entorn de l'altar i podem veure els vostres rostres, però cada dia, també quan físicament no sou presents, us portem en la pregària... i potser alguns us uniu a la nostra pregària a través de la ràdio, la televisió o de la connexió a Internet.

En aquesta Casa de Santa Maria, acabem d'escoltar la Paraula de Déu. Ella, Maria, la va acollir amb un cor ple d'amor i de docilitat. Voldria centrar ara la nostra atenció en dues frases de l'evangeli que haurien de marcar sempre profundament la nostra vida.

La primera és aquella en la qual Jesús ha dit: *el Pare us estima*. Sí. *El Pare* ens estima a cadascun de nosaltres. Tal com som; amb les nostres coses bones i amb les nostres fragilitats, amb el nostre desig de fer el bé i amb el nostre pecat, en la salut i en la malaltia. És una cosa molt gran que Déu, que és tot santetat, que és infinit, es fixi amb amor en la nostra petitesa. Som un tresor per a ell, no pas pels nostres mèrits sinó a causa del seu amor immens. Ser estimats així ens ha d'omplir d'alegria i d'esperança. I ens ha de portar a correspondre a aquest amor de la millor manera que puguem.

Podríem dir que el Pare ens estima per un doble motiu. Primer perquè és en nostre creador; ha estat ell a cridar-nos a l'existència. I ell estima tot el que ha creat (cf. Sa 11, 25). Ens estima com a criatures seves, tant que ens ha donat Jesucrist (cf. Rm 5, 8). I aquí hi ha l'altre motiu de l'amor que el Pare té envers nosaltres. Ho deia també Jesús a l'evangeli d'avui: *el Pare estima tots els qui m'estimeu i creieu que jo sóc de Déu*. Creiem en Jesús i l'estimem i això fa que el Pare ens estimi com estima Jesús. ¿Què ens pot fer por, doncs, si el Pare ens estima entranyablement i ens dóna Jesús com a perdó, com a salvador i com a company de camí? Tant febles i tant plens de mancaments com som, i el Pare ens estima. Tal com som. Quin goig! Com ho hem d'agrair! Ho hem d'agrair amb més fe, amb més amor, amb més fidelitat a la paraula de Jesús. A aquest Jesús que ens estima amb un amor igual al del Pare, tal com ho ha dit ell mateix: *Jo us estimo tal com el Pare us estima* (Jo 15, 9).

La segona frase en la qual volia que centréssim la nostra atenció és: *El meu Pare us concedirà tot allò que li demaneu, si ho feu en el meu nom*. Estic segur que, en sentir això, algú deu pensar: jo li vaig demanar una cosa i no me la va concedir, jo li

he demanat de tenir més salut i no m'ho dóna. És cert, tots podríem dir coses que hem demanat amb fe i no ens han estat concedides. Què ho fa? És que Jesús no ens ho explica bé? Com s'ha d'entendre?

Fixem-nos-hi. Jesús deia a l'evangeli que *el Pare* ens concediria *tot allò* que li demanéssim *en el seu nom*, en *el nom* de Jesús. Fer-ho *en el nom* de Jesús, vol dir confiant en ell i prenent-lo com a model, pregant com ell ens ensenya a pregar. I ell no ens ensenya a dir al Pare: vull que facis això o allò per a mi; no ens ensenya a demanar que es faci la nostra voluntat. Sinó que ens ensenya a pregar fins que el nostre voler coincideixi amb el del Pare. Jesús diu que el seu *aliment és fer la voluntat del Pare* (Jo 4, 34); és a dir que allò que li dóna vida és posar en pràctica el voler del Pare. Per això, davant la passió afirmarà: *què he de dir? Pare salveu-me d'aquesta hora? No, és precisament per arribar a aquesta hora que he vingut* (Jo 12, 27-28). Jesús prega perquè el Pare dugui a terme la seva obra d'amor sobre la humanitat realitzada a través de la seva mort i la seva resurrecció. Per això hem d'obrir el nostre cor davant el Pare que ens estima, expressant tot el que ens alegra i el que ens preocupa o ens fa patir; podem demanar-li tot allò que a nosaltres ens sembla convenient. Però sempre afegint-hi, tal com diem en el Parenostre, "faci's [però] la vostra voluntat"; que tal com es fa en el cel la sapiguem fer-la nosaltres a la terra. Que sapiguem fer-la en cada situació concreta de la nostra vida. D'aquesta manera, el Pare acollirà la nostra pregària perquè serà feta *en el nom de Jesús*, segons el model de pregària que ell ens ha donat. I el Pare no ens negarà mai allò que ens convé per dur a terme el seu pla d'amor i de salvació sobre nosaltres. El que ens convé! Que no sempre pot coincidir amb el que nosaltres voldríem. Quan preguem li hem de fer confiança, creient que ell no ens donarà pas coses que no ens convinguin.

Amb aquest esperit de fe i de confiança, hem de viure, quan ens toca, la malaltia. Algú ha dit que la malaltia és "com un hoste incòmode que no haves convidat però amb el qual has d'aprendre a conviure" (cf. Carme Munté, "Quan arriba la malaltia": Catalunya Cristiana, 6.5.2018, p. 9). La malaltia forma part, també, del nostre camí de salvació i pot ser un temps de gràcia, de creixement humà i espiritual.

Ara el Senyor ressuscitat vindrà a nosaltres en el sagrament de l'Eucaristia. És la prova de l'amor que el Pare ens té i de la sol·licitud amb què ens estima Jesucrist. Agraïm el seu amor. Que l'Eucaristia ens refermi en la fe cristiana, ens conforti en les nostres flaqueses i en les nostres malalties i ens ajudi, encara, a viure estimant Déu i els germans com Santa Maria. Que ella protegeixi també tots els cuidadors i cuidadores, tots els familiars, professionals i voluntaris que tenen cura dels malalts. Avui, aquí a Montserrat i cada dia arreu. Amén!